

ALASTAIR CHISHOLM

Sárkány
Akadémia

ALASTAIR CHISHOLM

Sárkány Akadémia

Ellir
és
Útkereső

Móra Könyvkiadó

A mű eredeti címe:

Alastair Chisholm *Dragon Storm – Ellis and Pathseeker*

Első kiadás: Nosy Crow Ltd, 2022

Text © Alastair Chisholm, 2022

Cover illustrations © Ben Mantle, 2022

Illustrations © Eric Deschamps, 2022

This translation of *Dragon Storm: Ellis and Pathseeker* is published by arrangement with Nosy Crow ® Limited.

Fordította: Varró Zsuzsa

The translation of this title was made possible with the help of the Publishing Scotland translation fund

Publishing
Scotland
Foillsachadh Alba

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti
webáruházunkban: **www.mora.hu**

Hungarian translation © Varró Zsuzsa, 2024

Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2024

DRAKONIS FÖLDJÉN NINCSENEK SÁRKÁNYOK.

Valamikor voltak. Valamikor régen
az emberek és a sárkányok barátok
voltak, és együtt őrizték a királyságot.

Bölcsek voltak és erősek, együtt
építették fel Rivven nagyszerű városát.

De aztán jött a Sárkányvihar,
és a sárkányok visszavonultak
az emberek világából.

Drakonis lakói számára legendákká
és mítoszokká lettek.

Így aztán napjainkban,
Drakonis földjén, nincsenek sárkányok...

...vagy legalábbis az emberek így hiszik.

ELLIR

– A király! Jön a király, siess!

Kiara és Tom végigvonszolták magukkal Ellirt Rivven utcáin, átfurakodva és -nyomakodva a tömegben. Ellir egy jegyzetfüzetet szorongatott a kezében, és futás közben próbált olvasni belőle.

– Merre? – kérdezte Tom.

– Balra! – kiáltotta Ellir. – Itt balra kell fordulni!

Fordult ő is, de magával sodorta a tömeg, és elveszítette az egyensúlyát. Tom erős kezének egyetlen mozdulatával el-

kapta, és együtt vágtak át a tolongókon, míg végül eljutottak egy szűk kis utca aljához.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Kiara, felnézve a meredek utcácskára.

Ellir bólintott.

– Ez a Patkány lejtő. Egyenesen felvisz a Várhegy-teraszra. Elég érdekes mellékutca, mivel...

– Gyerünk! – sürgette Tom. – Mindjárt itt vannak!

Felkaptattak az emelkedőn, és pár perc múlva már ott is voltak a tetején; a Várhegy-terasz egy nyugodt szegletében lyukadtak ki, és ott megálltak.

Tom szélesen elmosolyodott:

– Tökéletes!

Rivven központjában egy hatalmas, sziklás hegy magasodott a város fölé, ennek a legtetején állt a Királyi Palota,

meredek fehér falaival és a szélben lobbogó zászlókkal. A palota kapujától egy út kanyargott lefelé, és egy széles, macskaköves utcába torkollott, amely a Várhegyterasz alatt húzódott.

Ez volt a Király utca, ma pedig a Tavaszi Parádé útvonala. Alattuk hullámozott és tolongott a tömeg, de Ellir, Tom és Kiara odafentről tökéletesen jól látták az alattuk elvonuló díszmenetet.

Legelől jött a Királyi Testőrség. A lovakon a legdíszesebb nyergek és lószerszámok voltak, kifényesített csatok-

kal; a lovasok mellvértje és kardja csillogott a bágyadt napsütésben. Az élükön Hork kapitány ügetett, a Királyi Testőrség parancsnoka, fennhéjázva kidüllesztett mellel, a legesleghosszabb tollforgójával a sisakján.

Őket követte az udvartartás, a személyzet feljebbvalói ünnepi díszben: a férfiak vörös térdnadrágban és zekében, a nők hosszan leomló sárga ruhában. Mosolyogva integettek az éljenző nézőseregnek. Utánuk egy katonazenekar masírozott, dobokkal, rézkürtökkel és kis zászlókkal felékesített hosszú harsonákkal. Teljesen egy ütemre léptek, és a dobok *ratta-tattá*-ja visszaverődött a házak falairól.

És ezután jött a király.

A hintóját körös-körül csillogó arany borította, mindkét oldalát cikornyás indák és kacsok díszítették, és hat ló húzta,

amelyek mélyfekete szőre már-már ezüstösen fénylett. A nyitott hintóban ott ült Ő Legkirályibb Felsége, Godfik király, Rivven és Drakonis földjének ura, a Birodalom Védelmezője és a Sárkányok Ostora.

Ellir és a többiek fentről figyelték, ahogy a hintó a tömeg éljenzése közepette tovagördül.

– Nahát! – szólalt meg Tom. – Azt hittem, magasabb.

Godfik király hajlott háttal ült a hintóban, fehér hermelines palástban, a fején aranykoronával, arcán meglehetősen unott kifejezéssel. Lagymatagon integetett az embereknek jobbra-balra, de nem igazán figyelt rájuk.

Mögötte jött egy másik hintó. Ezt csak négy ló húzta, de aranyozott díszei majdnem ugyanolyan pompázatosak voltak,

mint a királyéi, és amikor az emberek meglátták, újfent éljenzésben törtek ki.

- A herceg és a hercegnő azok! - kiáltotta Tom.

A szőke és jóképű Harald herceg szélesen mosolygott az emberekre. Ezüstszállal hímzett skarlátvörös zubbonyt viselt, és lelkesen integetett, a házilag készített lobogókra mutogatott, és néha odafordult hűgához, a hercegnőhöz, hogy mondjon neki valamit.

Moira hercegnő nem reagált. Gyönyörű kék ruha volt rajta, olyan színű, mint a nyári égbolt, de összefont karral ült, és a ruha máris gyűröttnek látszott. Lebigygyesztett szájjal, savanyú arccal nézett a tömegre.

- Jófejnek látszik - jegyezte meg Kiara, és Tom kuncogni kezdett. Aztán odafordult Ellirhez.

- Hé, te meg mit csinálsz? - kérdezte tőle. - Lemaradsz a legjobb részekről!

- Hm? - Ellir felpillantott a jegyzeteiből. - Csak azon gondolkoztam, hogy

amikor feljöttünk a Patkány lejtőn, befordulhattunk volna a Gyertya utcára, és akkor elkerültük volna a tömeget, látjátok? Gyorsabb lett volna.

– Ellir, most már *itt vagyunk* – nevetett Kiara. – Megtaláltad nekünk a legjobb helyet, ahonnan nézhetjük a felvonulást, úgyhogy gyere, és nézd velünk te is!

A királyi hintók után a hercegnő udvarhölgyei következtek, aztán Harald herceg barátai, majd az udvaroncok, további lovasok, még egy rezesbanda, masírozó katonák... Aztán a menet elvonult.

A nézősereg elszállingózott; Ellir és a többiek is elindultak visszafelé, át a városon.

– Most merre megy a díszmenet? – kérdezte Kiara.

– Körbe a Főtéren – dünnyögte Ellir fel sem pillantva. – Át az Oroszlános hídon,

keresztül Lira királynő kertjein, körbe a Merrin falon, és végül vissza a palotába.

Valamit lefirkantott.

– Folyton csak körmölsz – mondta Tom.

– Soha nem *látsz* semmit. Még a Tavaszi Parádét is kihagytad!

Ellir elhúzta a száját.

– Láttam. Felvonulás, király, herceg, hercegnő. Tessék, jegyzeteltem! – mutatta a füzetét.

– Ellirt nem érdekli a parádé, Tomas – mondta Kiara. – Csak az érdekli, ami *utána* lesz.

– És az micsoda? – kérdezte Tom.

– A Csalkert Fesztivál – felelte szégyenlősen Ellir, mire Tom elnevette magát.

– Ó, hát persze! A labirintusbajnokság!

A Tavaszi Ünnepségek végén tartották a Csalkert Fesztivált. Ezen az egy napon minden évben megnyitották a palota ka-

puit Rivven polgárai előtt. Volt étel, ital, dínomdánom... és egy bajnokság a gyerekeknek: három kacifántos útvesztőn kellett átjutniuk, amelyek még a felnőttek számára is nehezek lettek volna.

- Ellirnek hetek óta csak ezen jár az esze - nevetett Kiara. - Fogadjunk, hogy már van is erre az alkalomra egy vado-
natúj jegyzetfüzete!

Elértek egy sötét sikátorban megbújó rozzant kis házhoz. Kiara körbepillantott, gyorsan belépett az ódon kapun, a többiek pedig követték. Odabent Tom kinyitott egy másik, kisebb ajtót, amely egy folyosóra nyílt - egy olyan folyosóra, amely túlságosan hosszú volt egy ilyen kicsi házikóhoz mérten, és ami különös módokon kanyargott és mozgott a lábuk alatt, ahogy végigmentek rajta.

- Azt hiszem, én is szerencsét próbá-

lok ezekkel a labirintusokkal – mondta Kiara. – Legyen egy komoly vetélytársad is, hm?

Ellir elvigyorodott.

– Rendben – mondta. – Ha szeretsz második lenni.

– Úú! – mondta Kiara. – Szóval megmérkőzünk, Ellir? Benne vagyok!

Nevetve értek el az utolsó ajtóhoz. Aztán ez a három hétköznapi gyerek, elégedetten, hogy délelőtt láthatták a királyi felvonulást, belépett az ajtón...

...a Sárkány Akadémia Nagy Csarnokába.